

## Arrest

nr. 106 618 van 11 juli 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEFRAEYE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U, M. F. I. verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Afridi origine (Pashtoen) te zijn. U werd geboren op 14 mei 1988 in Kohat in de Khyber Pakhtunkhwa provincie. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Pakistan heeft u in Kohat gewoond. U ging tot de 10de graad naar school. U spreekt Pashtu, Urdu en een beetje Farsi, Nederlands, Frans en Engels. U werkte in een winkel die wisselstukken voor auto's verkocht. U bent niet getrouwd. Uw vader, M. J. K. overleed toen u onderweg naar België was. Uw moeder, M. B., woont bij haar broer in Peshawar. Uw broers, M. A. I. en M. S. I. en uw zus, R., wonen bij uw moeder in Peshawar.*

*U werkte in de winkel van uw vader. De taliban kwamen naar jullie winkel en vroegen aan uw vader om u aan hen te geven. Ze wensten dat u voor hen zou gaan werken. Uw vader ging niet op hun vraag*

in. Hierdoor begonnen de taliban moeilijk te doen. Ze kwamen regelmatig naar de winkel en namen auto-onderdelen en geld mee. Op een dag toen de taliban aanwezig waren werd de politie verwittigd. De politie kwam en er ontstond een conflict tussen de taliban en de politie. Er werd heen en weer geschoten. Bij dit incident kwamen er een taliban om en raakte een politieagent gewond. De taliban beschuldigden jullie ervan de politie gebeld te hebben. De politie dacht dat jullie samenwerkten met de taliban. De politie kwam naar jullie huis en nam uw vader mee voor gehoor. Uw oom, moederszijde, dacht dat de taliban en/of de politie nu ook achter u zouden komen en vond het beter dat u het land zou verlaten. U kwam op 11 september 2011 aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart, een schoolcertificaat, een puntenbrief, 2 dreigbrieven, een politierapport (FIR), foto van uw vader als soldaat, het militaire boekje van uw vader en een notitieblaadje van uw winkel voor. Op 7 maart 2013 werden er nog volgende documenten binnengebracht: een attest voor maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift van beroepsopleiding, een attest van de VDAB, een certificaat van de opleiding Nederlands voor Anderstaligen 1, een deelcertificaat voor de opleiding Nederlands voor Anderstaligen Breakthrough en een overeenkomst voor opleiding.

## **B. Motivering**

**Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.**

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst valt op te merken dat er een opmerkelijke vaststelling kan gemaakt worden met betrekking tot de datum van het door u vertelde incident. U verklaarde dat het incident tussen de taliban en de politie plaats vond op 18 juli 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 3, 12 en 15) en dat na dit incident uw vader opgepakt is en er ook voor u een oproepingsbrief is gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Het is opmerkelijk dat de datum die terug te vinden is in het aanhoudingsbevel (FIR) aangeeft dat het incident plaats vond op 2 mei 2011 (zie vertaling), dus meer dan twee maanden eerder. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u verklaarde dat dit document afkomstig is van het politiekantoor van Chonri (gehoorverslag CGVS, p. 3) terwijl uit de vertaling blijkt dat deze afkomstig is van het politiekantoor van Cantt. (zie vertaling). Het is weinig waarschijnlijk dat u niet zou weten door welk politiestation u in verdenking wordt gesteld. Dit is een opmerkelijke vaststelling die uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt.

Daarnaast verklaarde u ook dat u toen u in Pakistan was nooit een dreigbrief heeft ontvangen en dat deze pas gekomen zijn nadat u vertrokken was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hierdoor is het opmerkelijk dat de eerste dreigbrief gedateerd is op 7 mei 2011 (zie vertaling) maar u verklaarde dat u op 22 juli 2011 Pakistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 16). Dit kan dus moeilijk kloppen. De verklaringen die u aflegt over de tweede dreigbrief (gehoorverslag CGVS, p. 4) kloppen wel met de vertaling. Toch blijft het in dit verband opmerkelijk dat de taliban bijna één jaar, of zelfs zoals u zegt 6 à 7 maanden (gehoorverslag CGVS, p. 5) zou wachten alvorens nogmaals actie te ondernemen. Men zou verwachten dat mochten ze u echt willen treffen en bang maken ze niet zolang gewacht zouden hebben. Men kan toch aannemen dat ze op de hoogte geweest moeten zijn van het feit dat u niet meer in de regio was, zeker gezien het feit dat uw winkel gesloten was (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Bovendien hebben dergelijke documenten pas waarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Bovendien is het merkwaardig dat de politie u niet terzelfder tijd als uw vader heeft opgepakt, u was immers thuis (gehoorverslag CGVS, p. 14), als ze u ervan verdachten samen te werken met de taliban. Men zou verwachten dat ze dan niet eerst de tijd zouden geven om u te verbergen of te ontkomen. Bovendien is het eveneens merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niks gezegd heeft over het feit dat de politie ook naar u op zoek was (vragenlijst p. 2, vraag 5). U verklaarde dat u dit wel heeft verteld (gehoorverslag CGVS, p. 15) maar deze verklaring is uiteraard niet afdoende. Het is hierbij aansluitend ook opmerkelijk dat u verklaart geen advocaat onder de arm te hebben genomen om uw vader bij te staan omdat u bang was van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is weinig overtuigend. Men kan verwachten dat u en uw familie er alles

zouden aan doen om uw vader te helpen. Bovendien blijkt er uit uw verklaringen bij DVZ dat u pas na het overlijden van uw vader uit Pakistan vertrokken bent (vragenlijst p. 2, vraag 5) en niet dat hij overleden is toen u onderweg naar België was (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 16). U hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw verklaring en blijft u erbij dat hij stierf toen u onderweg was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dergelijke incoherente verklaringen met betrekking tot cruciale elementen uit uw asielrelaas tasten in ernstige mate uw geloofwaardigheid aan.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat de taliban u nooit bij u thuis is komen zoeken of lastigvallen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15). Zij zouden enkel naar jullie winkel gekomen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15) nochtans ligt uw huis niet ver van uw winkel (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze uw huis niet zouden weten zijn. Men zou verwachten dat mochten de taliban jullie daadwerkelijk willen treffen zij jullie ook thuis belaagd en onderdruk zouden gezet hebben. Deze zaken ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat de taliban u zou willen rekruteren zonder enige reden. U heeft nog nooit contact gehad met de taliban en niet te kennen gegeven dat u aan hun kant stond. De taliban gaan doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om voor hen te werken, de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, het lijkt dan ook niet echt nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren.

**U heeft het bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u de taliban dient te vrezen.** U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw identiteitskaart toont uw identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Het militaire boekje en de foto van uw vader tonen aan dat hij in het leger werkzaam is geweest maar houden geen verband met uw problemen. De documenten met betrekking tot uw school houden eveneens geen verband met uw problemen. Het notitieblaadje vormt geen bewijs voor uw probleem. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten ( certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Pakistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De documenten die werden neergelegd over uw maatschappelijke oriëntatie en opleidingen hier in België doen niet ter zake voor de behandeling van uw asielsdossier.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Hoewel u afkomstig bent uit deze regio, blijkt uit bovenstaande vaststellingen duidelijk dat uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is. U hebt het niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2,c van de Vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die in het verleden werkzaam in een autohandel was en u verschillende talen kan spreken zoals Pashtu, Urdu, Farsi, Engels, Frans, Nederlands, zijn er geen redenen, waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. In al deze steden zijn er grote Pashtoen gemeenschappen waardoor u zich gemakkelijk kan integreren. Niets staat een terugkeer naar Pakistan in de weg.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

#### 2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele Belgische verblijfsdocumenten en een OCMW-attest, hetgeen stukken betreffen die irrelevant zijn voor het voorliggende geding.

### 2.2. Beoordeling

#### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### 2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen wegens ongeloofwaardigheid van het relaas om reden dat (i) het relaas van verzoeker op cruciale punten is aangetast door verschillende tegenstrijdigheden, en (ii) het weinig aannemelijk is dat de taliban hem zouden willen rekruteren zonder enige reden. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het aanreiken van enkele ongefundeerde post-factumverklaringen aangaande slechts enkele van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zo meent hij dat er twee tussenkomsten waren van de politie in plaats van één terwijl uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat er maar sprake is van één incident namelijk op 18 juli 2011. Ook meent verzoeker dat het politiekantoor vermeld op de convocatie het hoofdkantoor was van het kantoor dat hij vermeldde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker vervalt ook hier in een gekunstelde post-factumverklaring die overigens berust op een blote bewering aangaande de structuur van de politiediensten in zijn gebied. Verzoeker verklaarde dat het document afkomstig was uit het politiekantoor van Chonri terwijl uit de vertaling blijkt dat het feitelijk het kantoor van Cantt betreft.

Ten aanzien van de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van enige vrees voor de politie, terwijl dit een belangrijk onderdeel vormt van zijn relaas bij het Commissariaat-generaal, onderneemt verzoeker geen enkele poging om dienaangaande een aannemelijke verklaring te geven. Dit motief blijft derhalve onverminderd overeind.

Hoe dan ook, verzoeker verklaarde dat hij de taliban vreest omdat deze hem wensen te rekruteren zonder enige reden. Verzoeker heeft nog nooit contact gehad met de taliban zodat deze er niet van op de hoogte zijn in welke mate verzoeker al dan niet loyaal tegenover hen zou staan. In redelijkheid kan echter niet worden aangenomen dat de taliban personen tegen hun zin zouden rekruteren omdat, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, de kans op een succesvolle afloop klein is en er bovendien voldoende personen zijn die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Deze vaststelling die overigens de

kern van verzoekers asielrelaas betreft maakt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaat deze vaststelling alleen al om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. De bestreden beslissing stelt verder: *“Hoewel u afkomstig bent uit deze regio, blijkt uit bovenstaande vaststellingen duidelijk dat uw ingeroepen vrees ongeloofwaardig is. U hebt het niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2,c van de Vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die in het verleden werkzaam in een autohandel was en u verschillende talen kan spreken zoals Pashtu, Urdu, Farsi, Engels, Frans, Nederlands, zijn er geen redenen, waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. In al deze steden zijn er grote Pashtoen gemeenschappen waardoor u zich gemakkelijk kan integreren. Niets staat een terugkeer naar Pakistan in de weg.”*

Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat ook dit onverminderd overeind blijft en de Raad het tot het zijne maakt.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER